

Mary Alice Monroe
TENGERPARTI EMLÉKEK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Mary Alice Monroe

TENGERPARTI
EMLÉKEK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Beach House Memories

Copyright © 2012 by Mary Alice Monroe, Ltd.

Translation copyright © 2020 by Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 415 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

 2. fejezet
1974. június 1.

Lovie harmincnycyolc éves volt. *Élete virágjában van*, jelentette ki az anyja, aki kedvelte a közhelyeket. Olyan eréllyel ejtette ki őket, mintha épp abban a pillanatban találta volna ki ezeket az okos mondatokat. A szavak nem számítottak, de az mindenesetre igaz volt, hogy Lovie akkoriban az ifjúság friss virágából érett szépséggé vált; *igazi déli asszonnyá* – ahogy az anyja fogalmazott.

Lovie-t most megmosolyogtatta ez a leírás, de akkoriban csodálkozással, sőt büszkeséggel töltötte el. Egy sikeres charlestoni üzletember felesége volt, két gyönyörű gyermek édesanyja, egy mesés ház úrnője a város luxusnegyedében, a Broad Streettől délre, ahogy a helyiek emlegették a környéket.

Lovie élete a férje, a gyerekei, a ház és az egyház körül forgott, és az ezekkel járó számtalan teendő és kötelezettség minden idejét kitöltötte. De nem panaszkodott. Sőt, őszinte szívvel és nyílt szellemmel a maximumot nyújtotta. Tisztes déli családban nőtt fel, és így fontosnak tartotta, hogy otthon minden olajozottan működjön. Az anyja folyton azt mondogatta, hogy a nők jelentik a család középpontját.

Mégis minden nyár kezdetén Lovie számolta a napokat, és epedve várta, hogy megszabaduljon a szerepével járó követelményektől meg elvárásoktól, és a városból elszökve mezítláb, lobogó hajjal rohanhasson a tengerparti nyaralójába.

És most végre készen állt az utazásra. Becsapta a Buick kom-

bija csomagtartóját, és elégedetten levergette a kezéről a port. Ebben a szezonban az utolsó társasági kötelezettsége a ma esti vacsoraparti volt, amelyet Stratton üzleti partnerei számára adott. Holnap már elmenekülhet a Cooper folyó felett átívelő hídon egyenesen Isle of Palmsba.

– Mindent összecsomagoltam – jelentette ki. – Holnap reggel indulunk a tengerpartra.

– Ajánlom, hogy ennyi legyen az annyi, Miss Lovie, mert kétlem, hogy még bármit is bele tudna szuszakolni – mondta Vivian, aki összefont karral állt Lovie mellett, és kételkedően csóválta a fejét, miközben szemügyre vette a hatalmas, műfa betéttel díszített járművet. – Ez a kocsí úgy néz ki, mint egy bőrrönd, ami mindjárt szétreped a varratainál.

Vivian Manigaultot a Rutledge család szobalányként fogadta fel tizenöt évvel ezelőtt, amikor Lovie berendezte a háztartását Charlestonban. Vivian fő feladata az volt, hogy a Rutledge gyerekekre, Palmerre és Carára vigyázzon; de ezenkívül takarított, elkészítette az ebédet, és ha Lovie házon kívül volt, akkor alkalmanként vacsorát is főzött. Mindezért átlagos bért kapott, a hétvégei szabadok voltak, és külön díjazást kapott az esti munkákért, mint például ma, a parti miatt. Lovie mégis úgy érezte, hogy nincs annyi pénz a világon, ami felérne Vivian megbízhatóságával és hűségével.

– Hogyan fogja bepréselni Palmert és Carát a kocsiba? – folytatta Vivian. – Jobb lesz, ha ma este nem kapnak túl sok vacsorát.

Lovie kuncogott.

– Minden nyáron elhatározom, hogy nem fogok mindent beletömni a kocsiba induláskor. Ha szükségem lesz valamire, beülök a kocsiba, és bejövök érte a városba. De miután odaérem a nyaralóba, az az érzésem, mintha milliónyi kilométerre lennék, és nem bírok visszamenni. Így aztán nem hibáztathatom a gyerekeket azért, mert minden játékukat bepakolták.

Felemelte a tekintetét, és az udvart kémlelte.

– Hol lehetnek? Már itthon kellene lenniük, hogy vacsorázzanak.

– Palmer már itt van. Egy órája jött meg a csatangolásból. Olyan szaga volt, mint a vaddisznóknak, amikre annyira szeret vadászni.

– És Cara?

– Ő is mindjárt itt lesz.

Lovie megérezte Vivian hangján, hogy a nő mentegeti a lányát. Valamiféle kötelék alakult ki köztük, amelyre ő Cara anyjaként néha kissé féltékeny volt.

– Hát, jól tenné, ha iparkodna. Tudja, hogy ma este egy fontos üzleti vacsoránk lesz. És holnap reggel korán fel fogom ébreszteni.

– Úgy ám! De az holnap lesz. Most inkább az órájára kéne pillantania: a vendégei hamarabb itt lesznek, mintsem gondolná. Csak nem akarja őket ebben a munkaruhában fogadni? – Azzal Vivian megigazította köpenyének makulátlan, keményített fehér gallérját.

Lovie szerint Vivian istenien nézett ki a szürke egyenruhájában a fehér hajtókéval és mandzsettával. Magas volt, és nád-szálkarcsú; gyakran mondogatta magáról, hogy verébcsonthai vannak, mégis egy sas erejével bír. *A látása is olyan éles, mint a sasé*, gondolta Lovie. Semmi sem történhetett a Rutledge családban, amiről Vivian ne tudott volna.

Lovie lenézett a farmernadrágjára és a kopott férfingre, aminek az ujját feltúrta a karcsú felkarjára. Mindkettőt összekoszolta a pakolás közben. Lerántotta a fejről a pamutkendőt, és megrázta a haját. A gondolatai hirtelen sebességet váltottak.

– Atyaég, tényleg kezd későre járni! Tudod, mennyire utálok, ha félbe kell hagynom valamit, de most felmegyek átöltözni. Volnál szíves...

Egy rövid dudálás szakította félbe.

– Halihó, végre itt vagyok!

Amikor megfordult, Lovie az anyja halványkék, lenyitható tetejű Cadillacjét pillantotta meg. Rövid, reményteljes sóhaj hagyta el az ajkát, majd megindult a kerten keresztül az autó felé. Épp akkor ért oda, amikor az anyja kiszállt a fehér bőrülésből. Diana Simmons, akit a legtöbben csak Dee Deenek hívtak, mint mindig, most is ápolt és elegáns volt. Aznap egy halvány, bézs vászonruhát viselt gyöngysorral a nyaka körül, és hozzá magas sarkú, ugyancsak bézs bokapántos cipőt. Minden szőke hajszála a helyén volt: az akkoriban népszerű tupírozott frizurát viselte, és gyönggyel díszített füle mögé fésülte a tincseit. Dee Dee még mindig csinos nő volt. Lovie tőle örökölte a hatalmas kék szemét, a filigrán alkatát és a déli szépségét. Az egyetlen különbség köztük az arckifejezésükben nyilvánult meg: míg Lovie arca nyílt volt, és barátságos, addig Dee Dee arca feszültnek tűnt, a szeme pedig összeszűkül, mintha állandóan vizsgálna valamit.

– Meghoztam a virágokat! – kiáltotta Dee Dee, azzal kinyitotta hatalmas kocsija csomagtartóját, és kiemelt belőle egy kartondobozt. Egy óriási ezüstváza volt benne, amelyben egy csokor tavaszi színekben pompázó, frissen vágott virág tündökölt.

Lovie odasietett hozzá, hogy elvegye tőle a dobozt.

– Anya, ez túl nehéz. Engedd, hogy én vigyem! – Vivian egy lépéssel állt mögötte, hogy átvegye a második ugyanilyen dobozt. – Csodálatosak! – kiáltott fel.

– Ugye? – kérdezett vissza Dee Dee, miközben átadta a dobozt a lányának, majd megigazított néhány virágot. – Szörnyű volt ez a mai nap. Ebben a hőségben az utolsó percig vártam, amíg levágtam és elrendeztem őket. Gyorsan vigyük be őket a lakásba erről a hőségről! Szeretném, ha már az asztalodon lennének.

Libasorban végimentek a téglával kirakott, szűk kis ösvényen a fallal körülvett kertben. Lovie, akárcsak az anyja, szenvedélyes kertész volt, és sok körme letört, mire újra életre keltette a régi virágágyásokat. A kert ugyanis egy dzsungel volt, amikor Stratton megvette a széles verandájú, a György korabeli épületeket utánzó házat nem sokkal a házasságuk után. A három nő elhaladt a pompásan viruló tavaszi virágok ágyásai mellett. Lovie nagy levegőt véve beszívta a frissen lenyírt fű és a virágzó sárga jázmin illatát.

– Remélem, eléggé lehül a levegő ahhoz, hogy a kertben szolgálhassam fel az italokat – mondta. – Itt minden olyan csodálatos ebben az évszakban. Nézzétek, virágzik a magnólia!

– Drágám, itt olyan forróság van, mintha a gyehenna tüze égne! Talán majd a vacsora utáni koktélokat szervírozhatod itt.

Lovie maga elé képzelte a vendégeket, ahogy az öltönyükben és a selyemruhájukban verejtékeznek.

– Azt hiszem, igazad van...

– Drágám, ne húzd össze a szemöldököd! Attól apró ráncok keletkeznek az arcodon. Úgy hallottam, állítólag lehül az idő naplemente után. Azt hiszem... Lovie! – kiáltott fel hirtelen az anyja. – Állj csak meg! Odanézz!

Lovie megtorpant, visszafordult, és a tekintete követte az anyja mutatóujját. Egy gyereket látott szaladni a kerteket körbevevő magas falak tetején. Egy lány volt. Amikor az ő telkükhöz ért, a veszélyre nem gondolva előrehajolt, hogy megkapaszkodjon egy faágban, majd nagy lendületet vett, és egy cirkuszi akrobata ügyességével leugrott a földre. Aztán hanyagul a szakadt farmerjébe törölve a piszkos kezét, felnézett; a sötét szeme elkerekedett, amikor megpillantotta Lovie-t és Dee Deet, akik tőle pár méterre álltak, és rámeredtek.

– Hopsz, mama, nagy, ti itt vagytok? – kiáltotta, miközben a sötétbarna, kócos frufuját kisimította az arcából, hosszú koszcsíkot hagyva a homlokán. Hosszú karját maga mellett ló-

bálva közelített feljűk. A pólóján sárfoltok éktelenkedtek, a vézna lába kilátszott a nadrágja szakadt térdrésznél.

– Caretta Rutledge! – csattant fel Lovie meglepetten. – Mit rohangász ott fenn, a falon? Még a végén leesel, és kitöröd a nyakad!

– Ugyan, mama, dehogy esem le! Így rövidebb az út.

Lovie teljesen elképedt.

– Rövidebb az út? Úgy érted, hogy mindig erre jársz? Vivian, te tudtál erről?

Vivian kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Hát... mondjuk úgy, hogy nem lep meg...

– Palmer mutatta meg – fűzte hozzá Cara, mintha ez elegendő mentség lenne.

– Azt akarod mondani, hogy Palmer is a falon rohangászik?

– Hát persze. Mindenki ezt csinálja.

Lovie összeszorította a száját, hogy visszatartsa a torkából kibugyanó nevetést. Bár sohasem ismerte volna el a gyerekei előtt, de a szomszédos telkeket elválasztó falakon való közlekedést igen leleményes megoldásnak találta. A legtöbb kertet falak kötötték össze: valóban ez volt a legrövidebb út a házak között.

– Nana, Cara – szólalt meg Dee Dee figyelmeztető hangon –, jól tudod, hogy ez nagyon veszélyes. Ezek a régi falak akár mikor leomolhatnak. Ráadásul a falakon futkosni, mint egy csatornapatkány, nem fiatal hölgyhöz illő magatartás.

– Igen, nagy! – motyogta Cara.

– Ha arra gondolok, hogy lezuhansz... – mondta Dee Dee, és a szívére szorította a kezét.

– Ugye többet nem teszed meg? – kérdezte határozottan Lovie.

Cara a lábát nézte, miközben válaszolt:

– Nem, mama.

– Akkor ezt el is intéztük. Most pedig futás felfelé mos-

kodni! Én majd később jövök, mert vendégeim lesznek ma este. Vivian később tálcán felviszi a vacsorádat. – Amikor látta, ahogy Cara behúzott nyakkal elkullog, Lovie gyorsan hozátette: – Különleges csemege lesz desszertnek.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Cara. Összetette a piszkos tenyerét, mintha imádkozna. – Csak nem az a fincsi csokitorta, amit sütni szoktál? Légyszi, légyszi, légyszi...

Lovie látta, amint a lánya szeme felcsillan, és érezte, hogy melegség tölti el a szívét. De aztán összeráncolta a homlokát.

– Cara, hol van a szemüveged?

A lány arcáról eltűnt a mosoly, miközben makacsul rugdosni kezdett egy kavicsot a terméskő járdán.

– Ó, hát levettem. Épp csak egy kis időre.

– Az orvos azt mondta, egész nap hordanod kell, hogy hozzászokjon a szemed.

– Ugyan, mama, csak útban van. Mellesleg már vége a sulinak. Szünet van, miért lenne szükségem rá?

– Talán azért, hogy lásd, hová teszed a lábad, amikor végigmész a kőkerítésen?

– Utálok szemüveget hordani – bökte ki végül Cara. – Tök nyomorú nézek ki benne.

Lovie szíve megsajdult, és ha nem lett volna a kezében a virágokkal teli doboz, akkor lehajolt volna, hogy átölelje a lányát.

– Szerintem gyönyörű vagy – jelentette ki. – Már úgy értem, a koszréteg alatt. Most pedig nyomás a fürdőszobába! És ne feledkezz meg a hajmosásról! A jó ég tudja, mi minden ragadt bele abba a loboncba... És nem szeretném, ha lesettenkednél a vacsoraparti alatt, megértetted?

– Igen, mama! – kiáltotta vissza Cara, miközben gazella-léptekkel szökölt a ház felé.

– Gőzöm sincs, mihez kezdjek ezzel a gyerekekkel. Olyan fiúsan viselkedik... – sóhajtott fel Lovie, miközben a ház felé sétáltak.

– Talán ha egy kicsit erélyesebben lépnél fel? – javasolta Dee Dee. – Már korábban is mondtam, de te rám se bagóztál. Megengeded neki, hogy úgy nyargalásson, mint egy suhanc.

Lovie hallotta, ahogy Vivian a háta mögött motyog:

– Ő csak egy kislány, aki tudja, mit akar.

– Anya, az isten szerelmére, hiszen csak tízéves.

– Elég idős ahhoz, hogy megtanuljon viselkedni. Lovie drágám, mint az anyád azt tanácsolom, hogy fogd egy kicsit szorosabbra a gyeplőt, és irányítsd jobban.

Lovie arca elvörösödött. Az anyja megint veri a tamtamot; a Carára vonatkozó sértő megjegyzéseket önmagára nézve is sértőnek érezte: mintha megkérdőjeleznék az anyai képességeit. Gyorsan a lánya védelmére kelt:

– Gyerekkoromban te is engedted, hogy játék közben egy kicsit vaduljunk.

– De nem a városban; csakis a parti házban. Az a megfelelő hely az ilyen féktelen viselkedéshez. Emellett mindig számíthattam rá, hogy nyilvános helyeken igazi kis hölgyként viselkedsz. Cara teljesen más. Felmászik a fákra, a falakra...

– Csak azért, mert olyan virgonc...

– Én inkább konoknak nevezném. Túlságosan is az. Aranyos kislány volt, amikor még varkocsban hordta a haját, de most már nem az. Legfőbb ideje, hogy megzabolázd.

– Mit javasolsz? – kérdezte Lovie kissé nyersen.

– Talán vegyen tánc- és illemtanórákat!

Ó, *hogyne*, gondolta. Egy csapat fiatal, „jó” családból való charlestoni lány és fiú órákon keresztül megadással tűri a jó modorra való okítást: azt, hogy hogyan kell ülni, felállni, másokat üdvözölni; begyakoroltatják velük az asztali és a báltermi szokásokat. Ezt elvárták errefelé, sőt kvázi kötelező volt.

– Már beterveztem Cara számára egy ilyen tanfolyamot őszre.

– Ó, igen? Ez remek – felelte Dee Dee, kissé lehiggadva.

– Ott majd megtanítták neki az illemszabályokat és az etikettet. Manapság a lányok túlságosan beképzelték és szókimondóak. Esküszöm, egyáltalán nem értem, mi történik a világban: a nők mindenfelé tüntetnek, melltartókat égetnek... De Charlestonban nem, annyit mondhatok!

– De anya, hiszen Cara még nem is visel melltartót!

– Jól tudod, mire célzok.

– Nem kell annyira aggódni. Bármennyire makacs is, Cara okos és érzékeny lány. Teljesen megbízom benne.

– Bárhogy legyen is, kezd felnőni. Talán hasznára válik, ha ezen a nyáron már nem lóg egész nap a fiúkkal.

– Igen, anya – felelte Lovie, megpróbálva lenyelni a bosszúságát. Cara a lánya volt; nem törődött az anyja véleményével, és most ideje sem volt arra, hogy végighallgassa. Mellesleg ezekből a szópárbajokból soha senki nem került ki győztesen: semmi sem változtathatja meg az anyja véleményét... Bár ami azt illeti, az övét sem.

Lovie a lelke mélyén tudta, hogy ez lesz Cara utolsó vad, gondtalan nyara, és semmiképpen sem akarta megfosztani ettől. A következő tanévben iskolát vált, tánc- és illemtanórákat vesz, és hamarosan nála is megkezdődik a gyermekkorból a kamaszkorba lépés bonyolult folyamata. Szerette a lánya független szellemét, kalandvágyát, bátor, néha kissé lobbanékony szókimondását. Lovie nem emlékezett rá, hogy ő valaha is ilyen erős jellem lett volna. Az anyja kezdettől fogva a fejébe verte, hogy egy jól nevelt hölgy nem emeli fel a hangját, nem hangoztatja túl hevesen a véleményét, és nem tömjénezi saját magát. Inkább hagyja, hogy az otthona és a családja tükrözze vissza a teljesítményét. Hasonlóképpen egy nő sohasem múlhatja felül a férjét, hanem inkább arra kell törekednie, hogy segítse a párja karrierjét.

Mégis, fiatal korában, amikor a parti házban nyaraltak, teljes szabadságot élvezett: féktelenül, lobogó hajjal rohangált

mezítláb a homokban. A vízi utakon ő volt Tom Sawyer, a bátyja pedig Huckleberry Finn. A parti ház nem csupán a kedvelt nyaralójuk volt, hanem egyben a szabadság szimbóluma is. Amikor annyi idős lett, mint most Cara, az anyja háttározottan, de szeretetteljesen bevezette a női léttel együtt járó kötelezettségekre. Voltak olyan napok, amikor Lovie erősen vágyakozott az után a szókimondó, bátor, fiatal lány után, és azon töprengett, vajon él-e még valahol a lelke legmélyén, a megfelelő alkalomra várva, hogy újra előbukkanjon.

Lovie eltökélte magában, hogy megadja Carának a gyermekora utolsó nyarát.

A fallal körülvett, illatos kertből Lovie a tágas, levegős konyhába vezette az anyját. A régi házak hatalmas nappalijai és ebédlői elragadóak, de az egykori építészek nem gondoltak a szakácsokra és a szobalányokra. A konyhák és a második emeleti hálószobák – nem is beszélve a hátsó, személyzeti lépcsőről – meglehetősen szűkösek és sötétek voltak. Amikor Lovie és Stratton 1960-ban megvásárolta a házat, a konyha kicsi volt, a berendezése pedig elavult. Lovie azzal sokkolta az anyját, hogy lebontatta a tálalóhelyiség és egy apró nappali közötti falat, ezzel egy nyitott terű, tágas konyhát hozva létre, amely a lakás középpontjává vált.

A catering cég szakácsa már átvette az irányítást a helyiségben, és a homlokát ráncolta a konyhapultra letett, nem odavaló dobozok láttán. A fokhagymás sült hús ínycsiklandó illata teljesen betöltötte a konyhát, és gőz szállt fel a tűzhelyen rotyogó fazekakból. Lovie és Dee Dee kivették a vázákat a dobozokból, és bevitték őket az ebédlőbe. A hosszú, fényes mahagóniasztal mindkét végére tettek egy-egy vázát. Dee Dee hátralépett, keresztbe fonta karcsú karját, és ellenőrizte az étkezőasztalt. Lovie megpróbálta elfojtani a hirtelen rátörő idegességet. Ezeket a vacsorapartikat egy tapasztalt háziasszony nyugodt hatékonyságával szokta lebonyolítani. A férje import-export cége

gyakran hívott meg fontos vendégeket Charlestonba, a „szent városba”. Az idén már hat partit adott, pedig még csak most lett vége a májusnak. De az anyjának még mindig megvolt az a képessége, hogy annyira felidegesítette a megjegyzéseivel, hogy Lovie-nak összeszorult a gyomra.

– Tudod, hogy maximalista vagyok – mondta Dee Dee, miközben elkezdte körbejárni az asztalt. Kinyújtotta a kezét, megfogott egy kristály pezsgőspoharat, és rózsaszínűre lakkozott körmével a fény felé emelte. – Foltos.

Lovie elsápadt a megaláztatástól.

– Mindet át kell törölni egy vászon konyharuhával – fűzte hozzá Dee Dee fennhéjázva.

Lovie orrát megcsapta a virágok émelyítő illata, amikor jelezte a dolgot az egyenruhás pincérnek a tálalóban. A férfi éber szemmel hallgatta a háziasszony instrukcióit. Dee Dee közben hol egy villát, hol egy helyjelző kártyát igazított meg, aztán újra rendezgetni kezdte a rózsákat a vázában.

– Az apró részletek is számítanak – mondta a lányának enyhén dorgáló hangon.

– Én is tudom, anya. De nagyon sok idő ment el a pakolással, és az évtárhoz meg Palmer edzésére is el kellett mennem. Irtó elfoglalt vagyok.

– A férjed is az – figyelmeztette Dee Dee. – Elvárja tőled, hogy a lehető legjobb színben mutasd be az otthonát az üzleti partnereinek.

– Ez nem az *ő* otthona, anya. Hanem a *mi* otthonunk.

Dee Dee türelmetlenül cöcögött.

– Jó, jó, nem kell a szavakon lovagolni.

– Sajnálom. Úgy belefáradtam ebbe a háziasszonyi szerepbe. Stratton egyszerűen kijelöli a dátumokat, de közben fogalma sincs arról, hogy mekkora munka ezeknek a partiknak a megszervezése.

– De Lovie drágám, miért is kellene, hogy fogalma legyen

róla? Nem ez a kötelességed? Te Stratton felesége vagy, a gyermekei anyja. Ő a kenyérkereső, és ha nem veszed zokon, úgy is mondhatnám, hogy igen kellemes életstílust biztosít számodra. A te feladatod, hogy létrehozz egy csodálatos otthont, és zökkenőmentesen vezesd a háztartást; hogy a vacsorapartijaid olyanok tűnjenek, mintha minden megerőltetés nélkül szervezted volna meg őket. És – tette hozzá nyomatékkal – hogy a gyerekeid igazi hölgyé és úriemberré váljanak.

Lovie összeszorította a száját. Az anyja nagyvilági életet élt. Felnőtt élete túlnyomó részét Aikenben, a hatalmas, műemlék jellegű házban töltötte, amelyhez csodás telek és pedánsan rendben tartott kert tartozott. Amikor Michael Simmons hirtelen meghalt, Dee Dee mindenkit meglepett azzal, hogy eladta a pompás házát pont akkor, amikor az ingatlanárak az égbe szöktek, és hatalmas profitra tett szert. Rögtön ezután a kedvenc bútoraival és értéktárgyaival beköltözött egy rendkívül igényes társasházba a charlestoni East Bay Streeten, ahonnan nagyszerű kilátás nyílt a kikötőre. A barátnőinek sóhajtozva panaszkodott, hogy milyen magányos, és most, hogy megözvegyült, a lánya közelében szeretne lenni. Nem sokra rá Dee Dee csatlakozott egy új baráti társasághoz egy női klubban; együtt jártak színházba, teniszezni, egyházi rendezvényekre. Lovie-t és az unokáit csak ritkán látogatta meg. Az az igazság, hogy Dee Deenek fogalma sem volt arról, hogy Stratton vállalkozása mekkora nyomást helyez Lovie vállára.

Sajnálatos módon magának a férjének sem. Az elismerés hiánya miatt Lovie nem tudta élvezni a munkája gyümölcsét. Ha a parti megszervezése látszólag minden megerőltetés nélkül történt, akkor a férje úgy gondolta, hogy az tényleg úgy is volt.

– Tényleg csodálatosan van feldíszítve az asztal, drágám – jelentette ki Dee Dee. – Felülmúltad saját magad!

Lovie az irigység apró felvillanását vélte felfedezni az anyja

szemében. A Simmons igen büszke család volt, őseik a polgárháborúban a déli hadsereg sűrű egyenruháját viselték, de nem Charlestonból származtak. Ezzel szemben a Rutledge egy ősi charlestoni család volt. A származás olyan ajtókat nyitott meg, amelyek a vagyon előtt zárva maradtak volna. Dee Deet teljesen felvillanyozta a lánya házassága. Ez a frigy az ő sikere volt.

Lovie jelentős hozománnyal rendelkezett, amely elegendő volt a ház foglalójának a kifizetéséhez, és hozzásegítette Stratton a cége megalapításához. Akkoriban még takarékoskodniuk kellett. Lovie a tekintetével végigpásztázta a szobát, miközben visszaemlékezett azokra az évekre, amikor a szegényes, elhanyagolt ház rendbetételén dolgozott. Mindent egyedül csinált: kézzel varrta és szegte be a függönyöket, kifestette és stencilezte a falakat, feldíszítette a lakást. Szobáról szobára haladva visszaadta a régi, elhanyagolt háznak az egykori ragyogását. Tíz évet áldozott az életéből erre a munkára, és tudta, hogy igazán sohasem végez vele. Ezekben a régi házakban mindig akad valami tennivaló.

A pincér befejezte a poharak kifényesítését, és hátrébb lépett.

– Asszonyom? – kérdezte.

Lovie felocsúdott az ábrándozásból, és közelebb ment, hogy háziasszonyként végső pillantást vessen a tizenkét főre megterített asztalra. A chippendale stílusú székek egymástól egyforma távolságra sorakoztak, a kristálypoharak csillogtak, az ezüstök ragyogtak, a sótartók meg voltak töltve. A hosszú, fehér gyertyák csak a jelre vártak, hogy meggyújtásuk őket.

– Így már sokkal jobb – mondta Lovie. – Köszönöm.

Dee Dee az ujjával megütögette az ajkát.

– Persze nem számítva azt, hogy Stratton mit fog szólni azokhoz a tényalátétekhez. Tudod, hogy jobban kedveli a fehér damasztabroszt. Nos, most már késő kicserélni. Apro-

pó, késő! Nem kellene felmenned átöltözni? – Azzal közelebb hajolt a lányához, és egy puszit nyomott az arcára. – Megyek a dolgomra. Sok szerencsét a mai estéhez! És jó nyaralást a parton!

– Nem ugrasz le hozzánk ezen a nyáron?

– Még meglátom – felelte Dee Dee a kezével búcsút intve, miközben kísértelt a szobából.

Lovie kételkedett abban, hogy az anyja el fog jönni a nyaralóba. Dee Dee mindig talált valami kifogást. Sohasem szeretett a parti házban lenni. Inkább Lovie apja volt az, aki mindig ugyanolyan lelkesedéssel várta a nyári tengerparti vakációt, mint a lánya.

Egy utolsó, gyors pillantással szemügyre vette az asztalt, aztán felrohant az első lépcsőn.

Nem sokkal később már ki is lépett a márványcsempés fürdőszobából: kombinét viselt, a haja és a sminkje tökéletes volt. Kinyitotta a kertre néző üvegajtót. *Tökéletes este lesz a partihoz*, gondolta magában. A forróság alábbhagy a naplemente után, így a vendégek kint ihatják meg a koktéljukat. Lovie a szemét behunyva érezte kedvenc fája, a magnólia illatát. A hatalmas, fényes levelek lenyűgözően fognak csillogni a gyertyafényben. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, és hagyta, hogy a finom szellő megszártsa a zuhanyozástól még nedves, beparfümözött bőrét.

– Így az utcát hűtjük a légkondival! – Lovie összerezett, amikor Stratton hirtelen belépett a szobába.

Lovie azonnal becsukta az erkélyajtót; visszafordult, és látta, hogy a férje már átöltözött: frissen keményített, vasalt inget viselt.

– Mikor jöttél haza?

– Mialatt zuhanyoztál. – Stratton a homlokát ráncolva vesződött az arany mandzsettagombjával. – Az ördögbe, nem is tudom, miért bajlódom ezekkel...

Lovie odalépett mellé, és félretolta Stratton kezét. A férjéből még áradt a szappan friss illata, Lovie mégis érezte a testéből sugárzó feszültséget, és ez őrá is átragadt. Szokatlan volt, hogy Stratton idegeskedik egy vacsora miatt; ez azt jelezte, hogy a mai parti igen fontos számára. Igazi társasági ember volt, jó társalgó: okos, szellemes és gyors felfogású; mindig visszavágott valami éles megjegyzéssel, amely az egész társaságot megnevetette – bár ennek gyakran valaki más látta kárát. Lovie néha irigyelte azt a képességét, hogy bárkivel könnyen össze tudott barátkozni; mintha sohasem találkozna idegekkel, csak potenciális barátokkal.

Ami Lovie-t illette, ő az ilyen kellemes estéken szívesebben üldögélt volna a kerti fonott széken, egy könyvvel a kezében.

– Maradj nyugton, Stratton! – mondta, miközben begombolta a mandzsettán lévő vastag aranygombot, amelyen a Rutledge család címere látszott.

– Te még nem öltöztél fel?

– Csak bele kell bújniom a ruhámba. Nem akartam, hogy addig is gyűrődjön a szövet.

– Mikorra kell ideérniük a vendégeknek?

– Hét óra után. Remélem, lehül kissé a levegő, mielőtt felszolgálják a vacsorát.

– A klímát bekapcsoltad, ugye?

– Persze, ha kibírja az a régi vacak. Minden egyes alkalommal imádkozom, amikor bekapcsolom. Előbb-utóbb az egyik estén felmondja a szolgálatot.

– Még elég szusz van benne – felelte a férje, aki mindig tudott valami talpraesett választ adni olyankor, amikor Lovie szeretett volna kicserélni egy berendezést.

– Tessék – mondta Lovie, miután begombolta a másik mandzsettát is. – Készen állsz a partira. – Hátrébb lépett, hogy szemügyre vegye a férfit, aki tizenöt éve a férje volt.

Stratton Rutledge illusztris őseihez méltó büszkeséggel húz-

ta ki a vállát. Bár alig érte el a száznyolcvan centimétert, a testtartása és az öblös hangja miatt megtermett férfi benyomását keltette. Negyvenkét évesen igencsak hasonlított a dédapjára, akinek a portréja az ebédlőben függött. A Rutledge-okra jellemző sűrű, sötét haja és fekete szeme volt; a homloka széles, az orra büszke, szinte arrogáns. Az utóbbi időben Lovie észrevette, hogy a férjének kissé kezd őszülni a halántéka, de Stratton ezt nem bánta, mert úgy gondolta, ettől idősebbnek és bölcsebbnek fog tűnni – ez pedig jót tesz az üzletnek. A kikeményített ingének a szövete susogott, amikor belebújt a zakójába. Lovie válla fölött belenézett a tükörbe, és megigazította a gallérját és a nyakkendőjét.

– Igazán csinos vagy ebben a vászonöltönyben – mondta neki.

– Amíg sikeresnek látszom... – Miközben Stratton a kezéjét igazgatta, az ajka lefelé konyult. – Észrevettem, hogy azokat az átkozott vékony tányéralátéteket használtad.

– Arra gondoltam, hogy egy kicsit világosabbá, frissebbé tesz a helyiséget. Kiváló minőségű vászonból készültek – magyarázkodott Lovie sietve, megpróbálva eloszlatni férje rossz hangulatát. Érezte a leheletén a bourbon whisky szagát. – Kérlek, Stratton, most ne vitázzunk ezen! – mondta, miközben az ágyra terített ruhája felé ment. – Sietnem kell, ha az ajtóban akarom üdvözölni a vendégeket.

Azzal elfordította a tekintetét a férje szigorú arcáról, és közben azon töprengett, hogy Stratton vajon miért foglalkozik ilyesmivel. A tányéralátétekkel kapcsolatos gondolatai elillantak, amint belebújt a tavaszöld selyemruhájába, amelyet a King Streeten vásárolt külön erre az alkalomra. Csinos ruha volt; ritka, kissé extravagáns választás volt, ráadásul csaknem kimerítette a büdtségét. De egyszerűen nem tudott ellenállni neki.

– Felhúzod a cipzárt?

Stratton eleget tett a kérésnek; hatalmas keze küzdött az apró cipzárral. Ilyen közlelről Lovie gyomra még inkább összerándult a bourbon szagától. Nem bízott meg Strattonban, amikor ivott. Érezte, hogy a ruha szorul rajta, miután a cipzár surrogva bezáródott; a szövet szoroson a csípőjére simult, és kiemelte a keblét. Miközben megfordult, a bő szoknya meglebbent. Észrevette azt a bizonyos villanást Stratton szemében, és biztos volt benne, hogy nem fog panaszkodni, ha meglátja a számlát.

– Elragadó vagy – mondta elismerően.

– Köszönöm – felelte Lovie, kissé elpirulva a ritka bók halatán.

– De még hiányzik valami.

Lovie hirtelen a komód fölé elhelyezett tükörbe pillantott, hogy ellenőrizze a külsejét: francia kontyba csavart, szőke haja simára volt fésülve; a fülében csillogott a mabe gyöngyből és smaragdból készült fülbevalója, amelyet karácsonyra kapott a férjétől; hamvas bőrét kiemelte a pazar selyem. Sohasem gondolta magáról, hogy valami nagy szépség lenne, de Stratton mindig azt mondogatta neki, hogy van benne valami üde, romlatlan báj. Vajon mit gondol, mi hiányozhat róla?

A férje mögé állt, és a szeme gyönyörködve felcsillant. Lovie kíváncsian lehajtotta a fejét. Stratton felemelte a kezét, és amikor leeresztette, Lovie érezte, hogy a frissen keményített vászoning ujjja az arcához ér; a férfiből szantálfás arcvíz illata áradt. Aztán hirtelen valami hideget érzett a nyaka körül: meglepetten vette észre, hogy egy gyöngysor az.

– Jaj, Stratton...

A tenyésztett gyöngyök olyan hatalmasak és fényesek voltak – és olyan értékesek –, hogy szinte elállt a lélegzete. Feléjük nyúlt, hogy megérintse őket; a szája kissé kinyílt a meglepetéstől, a teste pedig szinte ellágyult. Tévedett: Stratton értékeli az erőfeszítéseit!

Elvette a kezét a nyakláncról, és hátrébb lépett, hogy jobban szemügyre vegye a külsejét.

– Mikimoto – mondta Stratton, a gyöngyökre utalva.

– A legjobbak legjobbjá. Egy kisebbfajta vagyomba kerültek, annyit mondhatok.

– Hatalmasak... – Lovie megfordult, és érezte, hogy boldogság tölti el. A karját a férje nyaka köré fonta, és túlradó jókedvében hatalmas csókot nyomott az ajkára.

– Elég egy pillantást vetnie ezekre a dundi angyalkákra, és Bob Porter számára egyértelmű lesz, hogy biztos befektetést jelentünk számára.

Lovie mosolya kissé elbizonytalanodott, ahogy kezdtek megvilágosodni előtte Stratton szavai. Tehát a nyaklánc inkább egyfajta prezentációul szolgált, nem pedig a férje iránta való elismerését jelentette. *Hát igen, ez már sokkal inkább jellemző rá!*

– Nagyon fontos parti elébe nézünk, Lovie drágám. A mai este kulcsfontosságú. – Stratton állta Lovie tekintetét. – Nyélbe kell ütnöm ezt az üzletet. Tegyel róla, hogy Porter felesége jól érezze magát! Ginnynek vagy Jeanne-nak hívják... Azt mondták, kissé tartózkodó.

– Ez csak természetes – felelte Lovie, lassan leengedve a karját. Érezte a rá nehezedő nyomást: a parti sikere miatti felülősségtől összeszorult a mellkasa. – Még sohasem hagytalak cserben, ugye tudod?

A férfi lehajolt hozzá, és gyengéden megcsókolta az arcát.

– Igen, tudom. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy itt vagy nekem, Lovie.

A nő mosolyogva a kezébe vette a férfi arcát.

– Köszönöm a gyöngyöket. Tényleg csodásak.

Stratton hátrébb lépett; a mosoly eltűnt az arcáról, szórakozottan bólintott. A gondolatai már az aznap este megkötendő üzleten jártak.

Lovie befújta a nyakát és a csuklóját Joy parfümmel, amely egyfajta ismertetőjegyének számított. A jázmin és a rózsza illata betöltötte a szobát.

– Gondolod, hogy sokáig el fog húzódni a vacsoraparti? – kérdezte.

– Nem valószínű. Miért? Fáradt vagy?

– Tulajdonképpen egy kicsit igen. De nem ezért kérdeztem. Korán el szeretnék indulni a partra holnap reggel.

– Micsoda? Holnap?

– Igen, Stratton – felelte Lovie enyhe csalódottsággal a hangjában. – A héten mindennap megemlítettem, tegnap háromszor is elmondtam.

– Valahogy kiment a fejemből.

Lovie majdnem megkérdezte, hogy ez miként lehetséges, de aztán mégsem nyitotta szája a száját.

– Tehát holnap elutazunk?

– Már egyszer elhalasztottuk az emlékezet napja utánra e miatt a parti miatt.

– Nem volt mit tenni. Tudod, milyen fontos ez az üzlet. – Stratton a homlokát ráncolva csípőre tette a kezét, és a gondolataiba merült. Amikor újra a feleségére nézett, az arca kőkemény elszántságot tükrözött. – Lovie, napoljuk el a nyaralást egy héttel! Porterék a városban maradnak a Spoleto fesztivál miatt. Ez jó alkalom lenne arra, hogy szorosabbra fűzzük a kapcsolatunkat. Arra gondoltam, hogy később a héten elmehetnénk velük egy előadásra, és utána együtt vacsorázhatnánk. A felesége senkit sem ismer a városban.

– Ma este találkozni fognak öt másik házaspárral! – Lovie látta az indulatot fellobbanni a férje szemében, amitől újra összerándult a gyomra. Nem akarta felhúzni Strattont közvetlenül a vacsoraparti előtt. Stratton könnyen felkapta a vizet, és nehezen higgadt le. Őt fogja hibáztatni minden esetleges feszültségért, amely tönkreteheti az est hangulatát. – Stratton,

teljesen kikészültem ma a csomagolásban. Az ennivalót is bekészítettem. A kocsni indulásra készen áll. Óriási macera lenne mindent visszacsinálni. – Látva a férje csalódott, savanyú ábrázatát, békülékeny hangon hozzáfűzte: – A gyerekek is alig várják, hogy megkezdjék a vakációt.

– Az ördögbe is, épphogy csak elkezdődött a nyár! Várhatnak még pár napot. Elvégre a munkám fontosabb a vakációnál! Ezzel keresem meg a napi betevőnket. Ráadásul nem tűnik úgy, mintha vakációra lenne szükséged. – Kihúzta magát, majd fesztelenül hozzátette: – Elvégre mindennap szabadságon vagy.

Lovie úgy érezte, hogy a szíve megáll a mellkasában. Stratton teljesen lealacsonyította ezzel a kurta, mellékesen odavetett megjegyzésével. Ellenállt a késztetésnek, hogy letépje a gyöngysort a nyakából, és a férjéhez vágja.

– Ó, igen! – felelte jeges hangon. – Így igaz: az életem egyetlen vidám vakáció.

Azzal a tükör felé fordult, és rózsaszínű rúzszt tett az ajkára. Annyira megbántva és dühösnek érezte magát, hogy a keze szinte remegett. Stratton valóban ezt gondolja róla? Az a rengeteg óra, amelyet a családi fészek létrehozásával és fenntartásával töltött, egyáltalán nem számít? Az igaz, hogy nincs állása, nem hoz haza fizetést – akárcsak az összes nő a köreikben. Az anyja mindig azt mondogatta neki, hogy miután férjhez ment, nem szabad dolgoznia. Ez ugyanis megalázó lenne a férjére nézve: arra utalna, hogy nem képes gondoskodni a családról. Mégis számos házimunkát elvégez, önkéntesként is tevékenykedik – ezt a férje egyáltalán nem értékeli?

– Nem így értettem – mondta Stratton. A szavak tompán hallatszottak, mivel épp egy cigarettát tett a szájába. Kissé lehajolt, hogy meggyújtsa; belélegezte a füstöt, aztán megrázta a gyufát, hogy kialudjon a láng. Amikor kifújta a füstöt, hozzátette: – És ezt te is tudod.

Valóban tudta? Lovie a tükörbe pillantott, és a férjét nézte, aki zaklatottan szívta a cigarettát. *Ki ez az ember?* – kérdezte magában. Alig egy méterre állt tőle, de sokkal nagyobbnak érezte ezt a távolságot. Már nem ismerte; sőt, ami még rosszabb: már semmit sem érzett iránta. Bár közös gyermekeik, közös házuk volt, közösen vettek részt az üzleti és társasági események kavalkádjában, mégsem volt egy közös hobbijuk sem. Lovie nem tudott visszaemlékezni, hogy mikor beszélgettek egy jót utoljára, vagy mikor viccelődtek egymással. A párbeszédek olyanok voltak, mintha egy főnök és a titkár-nője között zajlanának le: időpontok megerősítése, információgyűjtés, vásárlások jóváhagyása...

Mégis, Stratton a férje volt, és Lovie tudta, hogy a vakációjuk alatt a nyaralóban, ahol olyan sok boldog napot töltöttek együtt, újra közelebb fognak kerülni egymáshoz. A nyári hónapok mindig üdítően kizökkenetették a család rohanó életritmusát; az idő lelassult, és lehetővé tette a kapcsolatuk elmélyítését. Stratton a szigetről járt be dolgozni, és este hazatért, hogy ússzon egyet a gyerekekkel az óceánban. A nyári szünidő a parti házban ugyanolyan bevett hagyománnyá vált, mint a Tradd Street-i házban töltött karácsony.

– A tengerpartra is elhozhatod Porteréket – javasolta Lovie. – Kellemes program lenne a számukra. Majd sütögetünk. Fantasztikus lenne, nem gondolod?

– Talán...

Lovie hallgatott.

– Oké, ti csak menjete le! – mondta végül a férfi röviden.

– Pár napig elboldogulok itt, aztán utánatok megyek.

A feleségére nézett.

– Tudod, tényleg nem rossz ötlet, ha Porteréket is leviszem. Gondolom, Viviannek szabadságot adtál...

– Hát... a jövő héten csatlakozna hozzánk a nyaralóban, ahogy minden évben. Utána szabira megy.

– Meg kell változtatnia az eredeti programját. Szükségem lesz valakire, aki gondoskodik rólam, amíg te oda vagy. Nemcsak ezen a héten, hanem később, a nyár folyamán is. Júliusban Európába utazom, emlékszel?

Persze hogy emlékezett arra az utazásra. Hat hét keresztül-kasul a vén kontinensen – és Stratton nem kérte meg, hogy elkísérje legalább egyetlen útszakaszra.

– Apropos: az is lehet, hogy Japánba kell mennem.

– Japánba?

A férfi egy bólintással válaszolt, a szeme csak úgy csillogott.

– A japán gazdaság kirobbanó formában van, és rengeteg lehetőséget rejt. Be szeretnék törni erre a piacra, de az oda vezető ajtó kulcsa Bob Porter kezében van.

– Stratton, ez csodás! Képzeld csak el, Japánba mehetnénk! Mindig is szerettem volna elutazni veled oda. Olyan egzotikus hely!

– Miért is ne, drágám? De nem ez alkalommal. Ez csak egy felfedezőút lesz. Majd egyszer később egész biztosan eljöhetsz velem.

Lovie egy kis csalódottságot érzett, de gyorsan elhessegette. Nem csoda, hogy a férje ilyen szórakozott és nyers ma este. Mindig kikészül idegileg, amikor valami nagy biznissz van kilátásban. Talán mégis el kellene halasztania egy héttel a nyaralást, gondolta. Ha egy kicsivel többet tudna neki segíteni, akkor a férje talán jobban értékelné a teljesítményét.

A vendégei hamarosan itt lesznek, nem időzhet itt tovább. Majd később megbeszélik.

– Megyek jóéjtpuszit adni a gyerekeknek. – A kilincsen tartva a kezét, megállt. – Nem akarsz velem jönni?

– Majd később benézek hozzájuk. Vacsora előtt el kell intéznem pár dolgot. Ó, jut eszembe: a parti után átugrom a srácokkal a klubba.

Lovie arca hirtelen lángba borult a gyanútól, hogy a fér-

je nem a *srácokkal* fog a klubba menni, hanem egy bizonyos nővel. Gwendolyn Archer egy ismert charlestoni ügyvéd felcicomázott, de lenézett felesége volt, és Charleston kis város volt, ahol gyorsan terjednek a pletykák...

– Légy óvatos, ha odamész! – mondta, a padlót pásztázva a tekintetével. Aztán felnézett, és a férje pillantását kereste: – Ne igyál túl sokat!

Stratton szeme felvillant, miközben felmordult:

– Mire célozatsz? Az ördögbe is, annyit iszom, amennyit csak kedvem van!

Lovie összeszorította a száját, mintha a szavak arcul csapták volna. Sarkon fordult, és egy szó nélkül kiment a szobából. A vállát feszesen tartva lement a gyerekszobákhoz. A gyerekek nevetéséből kihallotta a másnapi utazás miatti izgalmat. Az ártatlan örömiük mosolyt csalt az arcára. Ma este megteszi a kötelességét, és eljátssza a háziasszony szerepét a férje üzleti vacsoráján. Barátságos lesz Jeanne Porterhez – vagy bármi legyen is a neve –, elpakol a parti után, és elküldi a felbérelt személyzetet. Holnap reggel hajnalban fog felkelni, betuszkolja a gyerekeket a kocsiába, és szépen elbúcsúzik a férjétől.

Ha törik, ha szakad, ő elmenekül a parti házba.

A piros-fehér Buick kombi nyugodt tempóban gördült ki a tiszta égbolt alatt Charleston városából, és a tenger felé vette az irányt. A kocsis csomagtartóját lehúzta a sok holmi: a telemtömött bőröndök, a hevenyészve összeválogatott tányérok, a könyvek, a festék, az élelmiszerrel megtöltött barna papírzacsók, a hűtőtáskák – és a hátsó ülésen diskuráló két gyerek.

Lovie időnként belenézett a visszapillantó tükörbe: Palmer már tizenhárom éves volt, de nyilvánvalóan még nem elég idős ahhoz, hogy visszafogja magát, és ne szekálja halálra a tízéves Carát, aki a bátyjának hátat fordítva gubbasztott

a sarokban, és mindenáron olvasni próbált. Palmer amiatt panaszkodott, hogy a húga folyton a könyveket bújja. Lovie fel-sóhajtott, de aztán mégsem szólt egy szót sem. A városban a gyerekei mindig veszekedtek egymással, minden jelentéktelen dolgon hajba kaptak.

De a nyaralóban másként viselkedtek: ott nem az óra dik-tálta, hogy mit mikor tegyenek, hanem a perzselő nyári nap szeszélyei. Akkor keltek, amikor a napsugár, akár egy fényes, harsogó kürt, felébresztette őket; ezután oda mehettek, ahová csak akartak, és csak este volt jelenésük a vacsoránál. Este, amikor a nap lehanyatlott, az egész napi úszástól, szörfözéstől, biciklizéstől, horgászástól és hajókázástól fáradtan zuhantak álomba.

Lovie is másfajta anyaként viselkedett a parti házban: fesz-telenebb volt, és nyugodtabb; itt nem kellett stresszelni magát a sűrű napirendje és a bokros teendői miatt. Többet mosoly-gott, rájött, hogy türelmesebb is lehet, és ha a gyerekek nem cirkuszoltak túlságosan, akkor alig kellett leszidnia őket. Nem kellett folyton figyelmeztetnie őket, hogy ne rakják fel a lá-bukat a bútorra, vagy tegyenek alátétet a poharuk alá. A parti házban nem voltak antik berendezési tárgyak és bútorok, csak kevésbé értékes darabok, amelyeket nem kellett félteni a ned-ves fürdőruháktól, a mindenhol jelen lévő homokszemcséktől és a hirtelen betoppanó látogatóktól. A hűtőben mindig állt egy kancsó édes jeges tea, és a kekszesdoboz is mindig tele volt.

Lovie áthajtott a keskeny Grace hídon, amely Charleston-tól Mount Pleasantig vezetett, és érezte, amint a feszültsége kilométerről kilométerre egyre oldódik, ahogy maguk mö-gött hagyják a Cooper folyót. A csendes Coleman Boulevard a hosszú, keskeny Ben Sawyer Boulevardra vezetett, amely egy hatalmas kiterjedésű, zöld, mocsaras területen haladt kereszt-ül. Volt valami varázslatos abban, ahogy átkocsikázott ezen

a hatalmas lápvidéken, amely elválasztotta a szárazföldet a Sullivan's Islandtól. Gyakran úgy érezte, hogy maga mögött hagyja a problémáit, ott, ahol a föld mozdíthatatlanul szilárd. Előtte pedig a mulandó nap, a homok, a hatalmas víztömeg... A belföldi vízi út csillogó csatornái rohantak el mellettük, és azokon túl a végtelenség tűnő Atlanti-óceán terült el.

Lovie kikapcsolta a klímát, és valamennyien lehúzták a kocsis ablakait, hogy mélyen belélegezzék a sós levegőt. A langyos szellő simogatta az arcát, és rögtön érezte a hely ismerős vonzerejét. Apály volt, és a visszahúzódó víz szabadon hagyta az iszapos lapályt, amelybe, mint a szegek, éles osztrigahéjak fúródtak; a zsinégfűben kócsagok vadásztak. Lovie beszippanította a levegőt, és érezte a mocsár semmivel össze nem téveszthető, átható illatát. *Aki nem kedveli ezt a szagot, az nem is idevalósi*, gondolta. Neki ez a szag, amelyet a láp és a sós víz árasztott, az otthon illatát jelentette.

Áthajtott a Ben Sawyer hídon a Sullivan's Islandre, elhaladt néhány régimódi ház előtt, amelyeknek a verandáin virágkosarak lógtak. Az udvarokon a frissen mosott fehérnemű lebegett a szélben; az egyik kertben egy hatalmas, fekete kutya szundikált a napon. Lovie az ujjával dobolt a kormánykeréken a várakozás örömeiben, amikor áthajtott a harmadik és egyben utolsó hídon. Az Isle of Palmsra vezető, keskeny összekötő híd a Breach Inlet öble fölött ívelt át, amelynek veszélyes vizeibe sok brit katona fulladt bele a függetlenségi háború alatt. A Sullivan's Islanden lévő Moultrie-erődöt próbálták megtámadni, és gyalog akartak átkelni a keskeny öblön, amikor elsodorta őket egy erőteljes áramlat.

A kombi pillanatok alatt átért a hídon, és máris az Isle of Palmson voltak! Hátranézve Lovie látta, hogy a mosolya viszatükröződik Cara és Palmer arcán. Most csendben voltak, és a tekintetükkel mohón keresték az ismerős támpontokat. Baloldalt terült el a Hamlin patak a dokkjaival és a mocsárjáró

csónakjaival. A vízen erős hullámok söpörtek végig, és Lovie érezte, ahogy a vére felveszi a hullámok ritmusát, amikor a kocsival szélirányban ráfordul az enyhén lejtős útra.

Ebben a pillanatban már meg is pillantotta a Primrose Cottage-ot. A járda mellett parkolta le a kocsit, ahol olyan kevés volt a kavics, hogy a kerekek a homokba süppedtek. A kocsi egy utolsót mordult, ahogy leállt a motor. Lovie felsóhajtott, aztán teljes csend lett.

– Itt vagyunk.

A kocsi ajtajai hirtelen nagy ujjongás és visongás közepette kivágódtak: a gyerekek kirontottak, és vad indiánok módjára végigrohantak a dűnén a part felé. Lovie felnevetett, és a kezét a szívére szorította, amikor előtörtek az emlékei: ő és a bátyja, Mickey ugyanígy tettek. Most, sok évvel később a gyerekei éppúgy imádták ezt a helyet, mint ő annak idején. Kikászálódott a kocsiból, csípőre tette a kezét, és felemelt fejfelé fordult.

A Primrose Cottage egy magas dűnére épült, és az Atlanti-óceán szikrázóan kék vizére nézett. Az épület színe ugyanolyan halványnársárga volt, mint a dűnén vadon növény kankaliné. Kék spalettáival és ajtóival pont úgy nézett ki, mint a körülötte sarjadzó vadvirágok – a bíborvörös petúniák, a hetyke kokárdavirágok és a citromsárga kankalinok, amelyekről a ház a nevét kapta. Lovie a kezét napellenzőként a szeme elé emelte, a pusztítás jeleit keresve. A sós szelek és a hosszú telek nem kímélték az épületet. Még több festék mállott le, a homok vastagon belepte lépcsőt meg a verandát, és némi kerti munka is esedékes volt, de mindent egybevetve a házikó átvészelt egy újabb telet.

Érezte a nap melegét, miközben kivette a nehéz, ételmi-szerekkel teli barna zacskókat a kocsiból. *A gyerekek már csak ilyenek – gondolta kényszeredett mosollyal –; elrohannak, pedig milyen jól jönne most a segítségük.* Be kellett tennie a tejet,

a jégkrémet és az egyéb fagyasztott ételeket a hűtőbe. A karja fájt, miközben cipelte a zacskókat felfelé a kavicsos ösvényen, majd a zár kinyitásával küszködött. Amikor kitérte a faajtót, az orrát megcsapta a lezárt szobák forró, állott levegője. Nyílegyenesen az apró konyhába ment, és kissé morogva a négyzet alakú fenyőasztalra helyezte a nehéz csomagokat. Aztán fohászodva kinyitotta az ősrégi hűtőt. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meghallotta az elektromos áram halk züm-mögését, és érezte a hideg légáramlatot a kezén.

Verejtéktől gyöngyöző homlokkal odasietett a kis belső udvar hatalmas ajtajához, és szélesre tárta. Ezután végigjárta a szobákat, és egyenként kinyitotta a beragadt ablakokat. Az óceánparti szellő meglebegettette a függönyöket, és sós levegővel töltötte be a házikót.

A Lovie életében bekövetkezett számtalan változás ellenére – felnőtt, férjhez ment, gyerekei születtek – a nyaralóban szemlátomást mi sem változott. Örökké itt állt, és várt rá. Egy állandó, megnyugtató fix pont volt az életében. Leverte a port a kezéről, aztán ölelésre tárta a karját.

Végre itthon van! Itthon, az Isle of Palmson.

Kirobbanó lelkesedésében úgy érezte, a lelke mélyén megbújó kislány újra életre kelt. A házimunka, a porolás és a takarítás, a kocsiból való kipakolás várhat. A gyerekei már a par-ton vannak, és játszanak a napsütésben. Ez a fontos pillanat nem várhat.

Szinte szökellve lépett oda a fehéreneműs szekrényhez, és kivett három vastag frottírtörölközőt. Általában nem a legjobb törölközőket szokta használni a strandon, de néha meg kell szegni a szabályokat. Bedobta a törölközőket egy üres bevásárlószatyorba, megragadta a bíborvörös, széles karimájú kalapját, és kiviharzott az ajtón.

A szandálja sarka belemélyedt a homokba, miközben végigszáguldott a szűk tengerparti ösvényen. A szezon elején

a tengeri zab még alacsony volt, és tavaszöld; nyoma sem volt azoknak az aranyba öltözött, magas őrszemeknek, amelyekké a nyár végére váltak. Lovie felkapaszkodott az utolsó dűnére... És akkor hirtelen megpillantotta az óceánt, amely teljes szélességében terült el előtte. A szíve majd kiugrott a mellkasából. Odafent, a hihetetlenül kéklő égbolton fehér felhőpamacsok úsztak, amelyek színe összhangban volt a part felé hömpölygő hullámok fodraival.

Azonnal észrevette a gyerekeit, akik úgy fickándoztak a habokban, mint a parti madarak: Palmer mint egy kisebb, fehér mellű lile, amely vékony lábával kedvesen csipogva ugrál el a hullámok előtt; Cara pedig mint egy fényesen csillogó dankasirály, amely rekedten rikoltozva, vidáman kacag örömeiben.

Öröm töltötte el Lovie szívét is, amikor a gyerekei felé szaladt. Csak egy pillanatra állt meg, hogy kibújjon a sortjából, és lerántsa magáról a pólóját, majd mindkét ruhadarabot a homokba dobta. Egyszerű, egyrészes fekete fürdőruhájában az alakja nőiesen teltnek hatott, de ő kortalannak érezte magát, amint a habok felé rohant. Nagy kurjantással a hullámok közé vetette magát; a csobbanás meglepte a gyerekeket, akik izgatott visongással fogadták az érkezését.

– Mama, mama! – hallotta a madárfiókákéhoz hasonló csicscsergésüket, mielőtt fejest ugrott a közeledő hullámokba. A víz elképesztően hideg volt, de frissítő.

A víz alatt úgy érezte, hogy a simogató hullámok lemosják róla a város porát, amely a hosszú idő alatt felgyülemlt a bőrén. Elrugaszkodott a lábával, majd néhány karcsapással a felszínre tört. Levegő után kapkodott, és a sós ízzel a szájában érezte az arcán a nap melengető sugarait.